

prima instanță: N. Bobu
instanța de apel: E. Ababei, A. Garbuz, G. Polivenco

dosarul nr. 2ra-2743/16

ÎNCHEIERE

07 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Elena Onufreiciuc

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Elenei Onufreiciuc împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Edineț – Gaz” cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absență forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Elena Onufreiciuc și menținută hotărârea Judecătoriei Edineț din 18 decembrie 2015

constată:

La 06 august 2015, Elena Onufreiciuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Edineț – Gaz” cu privire la anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru absență forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 16 ianuarie 2013 reclamanta a fost angajată în funcția de economist la filiala „Dondușeni Gaz” a SRL „Edineț- Gaz”. Ulterior, în legătură cu reducerea funcției de economist a fost transferată în funcția de maestru al sectorului de exploatare.

Indică că este căsătorită și are doi copii minori, Nicolai Onufreiciuc și Anastasia Onufreiciuc, care sunt bolnavi, cu maladii a aparatului respiratoriu, frecvent necesitând tratamente. De asemenea, indică că medicii i-a recomandat ca copiii să fie duși în fiecare an la mare.

La 09 aprilie 2015 s-a adresat administratorului SRL „Edineț –Tur” cu solicitarea de a rezerva foi de odihnă la mare în Bulgaria pentru întreaga familie, pentru luna iulie 2015.

Relevă că conform graficului de concediu anual, pentru anul 2014 a fost în concediu în luna ianuarie 2015. Programarea concediului de odihnă pentru anul

2015 nu a avut loc și administrația i-a promis, că dânsa va beneficia de concediu când va dori.

Afirmă că despre necesitatea plecării în concediu cu copii la mare a preîntâmpinat administrația încă în luna aprilie, odată cu rezervarea foilor turistice.

La 19 iunie 2015 soțul Alexandru Onufreiciuc a încheiat un contract turistic cu administratorul SRL „Edineț Tur” și a procurat patru foi turistice pentru întreaga familie pentru odihnă la mare în Bulgaria, începând cu 03 iulie 2015.

Indică că după ce s-au procurat foile, pe 22 iunie 2015 a coordonat cu angajatorul condițiile de acordare a concediului anual plătit și a depus pe numele directorului interimar al SRL „Edineț – Gaz” o cerere prin care a solicitat să-i fie acordat 14 zile din contul concediului anual de odihnă începând cu data de 02 iulie 2015, însă la 29 iunie 2015 a aflat că i-a fost refuzat în acordarea concediului din motiv de necesități de producție.

Menționează că la 01 iulie 2015 a depus o altă cerere prin care a solicitat acordarea concediului din cont propriu, în legătură cu necesitatea plecării cu copiii la mare, începând cu data de 02 iulie 2015.

Explică că cererea a depus-o prin cancelarie, fiind înregistrată în modul stabilit, la care a anexat copiile foilor turistice, după care la 02 iulie 2015, împreună cu familia a plecat la mare.

Indică că întorcându-se de la mare pe 13 iulie 2015 a aflat că administrația SRL „Edineț-Gaz” a refuzat să-i acorde concediul solicitat din cont propriu și pentru data de 14 iulie 2015 a fost invitată la ședința comitetului sindical, unde administrația întreprinderii s-a adresat pentru a fi eliberat acordul la concedierea ei, în legătură cu lipsa nemotivată de la serviciu în perioada 02 iulie 2015 – 13 iulie 2015 inclusiv.

În aceeași zi adresarea administrației SRL „Chișinău-Gaz” a fost examinată și comitetul sindical, prin procesul - verbal nr. 2 din 14 iulie 2015 a dat acordul la concediere ei.

Ca urmare, la 14 iulie 2015 de către administrația SRL „Edinet – Gaz” a fost emis ordinul nr. 122 p cu privire la concediere, conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii.

Indică că nu este de acord cu ordinul nr. 122 p din 14 iulie 2015 de concediere, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii considerându-l nelegitim.

Este de opinie că administrația SRL „Edinet – Gaz” neîntemeiat i-a refuzat în acordarea concediului anual plătit, motivând necesitatea de producție.

Precizează că lucru care urma a fi efectuat într-un termen de 3 săptămâni și care a fost calificat ca necesitate de producție, a fost efectuat în lipsa ei în termen de circa 10 zile.

Invocă prevederile art. 116 alin. (4) Codul muncii, conform cărora părinților care au doi și mai mulți copii în vârstă de până la 16 ani concediile de odihna anuale li se acordă în perioada de vară sau, în baza unei cereri scrise, în orice altă perioadă a anului. De aici reiese că concediul de odihnă anual poate fi acordat oricând, conform unei cereri scrise.

Consideră că în astfel de împrejurări administrația nu a fost în drept să-i refuze în acordarea unei părți din concediul anual plătit.

Face trimitere la articolul 120 alin. (2) din Codul muncii, care prevede că unuia dintre părinții care au 2 și mai mulți copii în vârstă de până la 14 ani se acordă anual, în baza unei cereri scrise, un concediu neplătit pe o durată de cel puțin 14 zile calendaristice.

Relevă că acest concediu poate fi alipit la concediul de odihnă anual sau poate fi folosit aparte (în întregime sau divizat) în perioadele stabilite de comun acord cu angajatorul.

Astfel, notează că a avut dreptul și la un concediu neplătit pe care pârâțul nelegitim a refuzat să i-l acorde, deoarece soțul său nu a beneficiat de un astfel de concediu pentru anul 2010, fapt confirmat prin certificatul nr 420/15-e din 24 iulie 2015, eliberat de CC „AquaTrade” SRL.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 89-90, 115 alin. (4), (5), 116 alin. (4), (5), 120, 121 alin. (4), 329, 330, 335 Codul muncii, art. 5, 7, 166-167, 256 CPC.

Solicită anularea ordinului SRL „Edineț – Gaz” nr. 122 p din 14 iulie 2015 cu privire la concediere, restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea salariului mediu lunar pentru perioada absenței forțate de la serviciu începând cu 14 iulie 2015 până la restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

La 25 noiembrie 2015 Elena Onufreiciuc a depus cerere de modificare a cerințelor din acțiune.

În motivarea acesteia a indicat că din motivul concedierii ilegale i-au fost provocate suferințe psihice, astfel consideră că este îndreptățită de a solicita repararea prejudiciului moral, exprimat printr-un echivalent bănesc în mărime de 10 salarii medii lunare.

Subliniază că este conștientă de faptul că dacă va fi restabilită la locul de muncă, din cauza relațiilor ostile cu angajatorul nu va putea în continuare să-și exercite obligațiunile de serviciu și că sub orice pretext va fi din nou concediată.

În legătură cu aceasta solicită ca în locul restabilirii la serviciu, instanța de judecată să încaseze de la angajator o compensație suplimentară în mărime de 10 salarii medii lunare.

În acest sens solicită anularea ordinului SRL „Edineț – Gaz” nr. 122 p din 14 iulie 2015 cu privire la concediere, emis conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii cu obligarea administrației SRL „Edineț – Gaz” de a modifica înscrierea în carnetul de muncă a Elenei Onufreiciuc din „concediată din funcție conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii” în „demisie, conform art. 85 alin. (1) Codul muncii, începând cu data emiterii hotărârii; încasarea din contul SRL „Edineț – Gaz” a salariului mediu lunar pentru absență forțată de la serviciu, începând cu data de 14 iulie 2015 până la data emiterii hotărârii; încasarea unei compensații suplimentare în mărime de 10 salarii medii lunare; prejudiciului moral în mărime de 10 salarii medii lunare și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 lei.

La 16 decembrie 2015 Elena Onufreiciuc a depus cerere de modificare a cerințelor din acțiune prin care a solicitat: constatarea nelegitimă a refuzului administrației SRL „Edineț – Gaz” în acordarea concediului din cont propriu pentru perioada 02 iulie 2015 – 14 iulie 2015; anularea ordinului SRL „Edineț – Gaz” nr. 122 p din 14 iulie 2015 cu privire la concediere, emis conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii cu obligarea administrației SRL „Edineț – Gaz” de a modifica înscrierea în carnetul de muncă a Elenei Onufreiciuc din „concediată din funcție conform art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii” în „demisia, conform art.85 alin. (1) Codul muncii”, începând cu data emiterii hotărârii; încasarea din contul SRL „Edineț – Gaz” a salariului mediu lunar pentru absență forțată de la serviciu, începând cu data de 14 iulie 2015 până la data emiterii hotărârii; încasarea unei compensații suplimentare în mărime de 10 salarii medii lunare; prejudiciului moral în mărime de 10 salarii medii lunare și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Edineț din 18 decembrie 2015 acțiunea Elenei Onufreiciuc a fost respinsă ca neîntemeiată, iar în partea capătului de cerere cu privire la constatarea nelegitimă a refuzului administrației SRL „Edineț – Gaz” de a-i acorda Elenei Onufreiciuc concediu din cont propriu începând cu 02 iulie 2015 până la 14 iulie 2015, ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2016 a fost respins apelul declarat de Elena Onufreiciuc și menținută hotărârea primei instanțe.

La 20 iunie 2016 Elena Onufreiciuc, reprezentată de avocatul Valentin Guțu a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2016 prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel, considerându-le ilegale și neîntemeiate.

Menționează că instanțele ierarhic inferioare au aplicat eronat normele de drept material.

Relevă că SRL „Edineț – Gaz” nelegitim i-a refuzat în acordarea unei părți a concediului anual plătit, motivând aceasta prin necesitatea de producție.

Consideră că acest motiv a fost inventat de administrație pentru a nu-i acorda concediu anual. Indică că lucrul care urma de efectuat într-un termen de 3 săptămâni și care a fost calificat ca necesitate de producție a fost efectuat în lipsa ei, în termen de circa 7 zile, motiv pentru care nu a contestat acest refuz.

Invocă prevederile art. 116 alin. (4) Codul muncii, din care reiese că concediul de odihnă anual poate fi acordat oricând, în baza unei cereri scrise.

Precizează că în astfel de împrejurări administrația era obligată să-i acorde concediul anual plătit, nefiind în drept să-i refuze în acordarea unei părți din concediu solicitat.

Prin urmare nelegitim i-a fost refuzat și acordarea concediului din cont propriu.

Indică că refuzul în cauză a fost contestat, concretizându-și pretențiile din acțiune prin cerere la 16 decembrie 2015.

Consideră că este nelegitimă respingerea de către prima instanță și cea de apel a acestui capăt de cerere ca fiind tardiv, deoarece potrivit prevederilor art. 277 alin. (1), lit. a) Cod civil, cursul prescripției extinctive se întrerupe în cazul intentării unei acțiuni în modul stabilit.

Iar conform prevederilor art. 60 alin. (2) CPC, pe parcursul examinării cauzei în judecată reclamanta este în drept să modifice temeiul sau obiectul acțiunii, să mărească ori să reducă quantumul pretențiilor în acțiune, ori să renunțe la acțiune, fapt de care s-a și folosit, solicitând de a considera nelegitim refuzul administrației SRL „Edineț – Gaz” în acordarea concediului din cont propriu începând cu 02 iulie 2015 – 14 iulie 2015.

Invocă prevederile art. 120 alin. (2) Codul muncii, unde explică că a avut dreptul și la un concediu neplătit pe care SRL „Edineț – Gaz” nelegitim a refuzat de a-l acorda, indicând ca motiv lipsa certificatului celui de al doilea părinte, unde a făcut referire la faptul că soțul nu a beneficiat de un astfel de concediu în acel an.

În cest sens, remarcă că în realitate, soțul ei nu a beneficiat de un astfel de concediu pentru anul 2015, fapt confirmat prin certificatul nr. 420/15-e din 24 iulie 2015 eliberat de CC „AquaTrade” SRL și anexat la materialele cauzei.

Menționează recurenta că înainte de a fi concediată a fost șantajată de administrație, fiindu-i propus să-și dea demisia, iar perioada lipsei ei de la serviciu urma a fi considerată ca concediu, ceea ce nu a fost acceptat de recurentă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 02 iunie 2016, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 168) și recepționată de către recurent la data de 07 iunie 2016, ce se atestă prin avizul de recepție anexat la materialele dosarului (f. d 169).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 12 aprilie 2016, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Elena Onufreiciuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Elena Onufreiciuc, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Elena Onufreiciuc ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Elena Onufreiciuc se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu